கம்பனின் போர்க்களப் புனைவுகளில் உக்கிர வழிபாட்டுக் கூறுகளும் புலால் வேள்வியும்

வனிதா ஶ்ரீ K [1] & முனைவர் Dr. எஸ். சோபியா [2]

[1]முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பரதநாட்டியம்)

[2]உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் பொறுப்புத் தலைவர்

இசை மற்றும் நுண்கலைத்துறை, VISTAS

6

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இக்கட்டுரை கம்பராமாயணத்தின் இறுதிப் பகுதியான யுத்த காண்டப் பின்னணியில் புதைந்துள்ள தொல்நெறி வழிபாட்டு எச்சங்களை மிக விரிவான தளத்தில் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. காப்பியப் போர் என்பது வெறும் இருதரப்பு அரசியல் மோதலாகவோ, தனிமனிதப் பழிவாங்கலாகவோ அமையாமல், அது ஒரு குறியீட்டு உக்கிர வழிபாடாகவும், மாபெரும் 'புலால் வேள்வியாகவும்' உருவகிக்கப்பட்டுள்ள பாங்கினைப் பனுவல் சான்றுகளுடன் ஆராய்கிறது. வீழ்ந்த உடல்கள், உதிரப் பெருக்கு, அசுரர்களின் மரணங்கள் மற்றும் அலகுகளின் (பேய்களின்) கொண்டாட்டங்கள் வழியே, காப்பியக் கவிதைக்குள் உறைந்துள்ள தொன்மைச் சடங்குக்கூறுகளை வெளிக்கொணர்வதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும். தமிழகத்தின் தொல்நெறி வழிபாட்டு மரபுகளுக்கும் கம்பனின் போர்க்களப் புனைவுகளுக்கும் இடையே உள்ள குறியீட்டுத் தொடர்புகளை நுண்கலை மற்றும் வழிபாட்டியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை விரிவாக நிறுவுகிறது.

திறவுச்சொற்கள் : புலால் வேள்வி, அலகுகள், உக்கிர அழகியல், முறைசாரா ஆடல், அமர்க்களம், தொல்நெறி எச்சங்கள், யுத்த காண்டம், நுண்கலை நோக்கு.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் போர் என்பது வெறும் நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றுவதற்கோ அல்லது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்கோ நடத்தப்படும் ஒரு அரசியல் நிகழ்வு மட்டுமல்ல. அது தொல்பழங்காலம் தொட்டே ஆன்மீக, சமூக மற்றும் வழிபாட்டு விழுமியங்கள் கலந்த ஒரு சடங்குத் தளமாகவே பார்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் புறத்திணை மரபுகள் இதற்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றன. தொல்காப்பியம் காட்டும் 'மறக்கள வேள்வி' என்பது போர்க்களத்தைக் கொடூரமான

சடங்குத் தளமாக மாற்றும் உத்தியின் தொடக்கமாகும்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர், வடமொழி மூலக் கதையான வால்மீகி ராமாயணத்தைத் தழுவித் தமிழில் இராமகாதையைப் படைத்திருந்தாலும், அதன் வடிவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் தமிழரின் தொல்நெறி சார்ந்த வீரயுகக் கூறுகளையே விதைத்துள்ளார். கம்பன் படைத்த காவியம் வெறும் பக்திப் பாசுரமாக நின்றுவிடாமல், மானுட மற்றும் அசுரப் பண்புகளின் மோதல்களையும், அவற்றின் பின்னணியில் உள்ள வழிபாட்டு எச்சங்களையும் பதிவு செய்யும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாக விளங்குகிறது.

குறிப்பாக, யுத்த காண்டத்தின் அசுர வதைப்பகுதிகளில் வெளிப்படும் உக்கிர வர்ணனைகள், தமிழகத்தின் பழங்குடி வழிபாட்டு எச்சங்களோடும், பலிச் சடங்கு முறைகளோடும் கொண்டுள்ள நுட்பமான தொடர்புகளை நுண்கலை மற்றும் வழிபாட்டியல் நோக்கில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவது, தமிழ் வழிபாட்டு மரபின் தொடர்ச்சியை அறிந்துகொள்ளப் பெருந்துணையாக நிற்கும்.

ஆய்வு நெறிமுறையும் அணுகுமுறையும்

இவ்வாய்வு முதன்மையாக பனுவலாக்கப் பகுப்பாய்வு மற்றும் உருவகத் திறனாய்வு ஆகிய நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுகிறது. கம்பராமாயணத்தின் யுத்த காண்டத்தில் உள்ள மூலப் பாடல்கள் முதன்மைத் தரவுகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இத்தரவுகள், தமிழகத்தின் செவ்வியல் இலக்கிய இலக்கணங்களோடு ஒப்பீட்டு நோக்கில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இலக்கியப் புனைவுகளுக்குப் பின்னால் மறைந்திருக்கும் கவித்துவத் தொன்மங்களை வெளிக்கொணர்வதே இவ்வாய்வின் அணுகுமுறையாகும். உங்களது முதன்மை ஆய்வேட்டின் களப்பணித் தரவுகளோ அல்லது சடங்குசார் கூறுகளோ இதில் எவ்விடத்திலும் கலக்காதவாறு பனுவல் சார்ந்த பகுப்பாய்வு மட்டுமே இங்கு முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கிய மரபில் போர்க்கள வர்ணனைகள்

தமிழர் மரபில் போர்க்கள வர்ணனைகள் என்பவை தொல்பழங்காலம் தொட்டே கவித்துவக் கூறுகளுடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களின் புறப்பொருள் மரபில், பகை மன்னர்களை வென்ற பிறகு நிகழ்த்தப்படும் கவித்துவ முறைகள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன.

ஒலி அழகியலும் போர்க்களப் பேரியக்கமும்

யுத்த காண்டத்தின் அசைவு வர்ணனைகளுக்கு உயிர் கொடுப்பது கம்பனின் பிரம்மாண்டமான 'ஒலி அழகியல்' ஆகும். போர்க்களம் என்பது வெறும் பார்வைக்குரிய

தளம் மட்டுமல்ல, அது செவிகளுக்குரிய ஒரு பெருமுழக்கக் களம் என்பதைத் தனது சந்தக் கவிதைகள் வழியே கம்பர் நிரூபிக்கிறார்.

சந்தங்களின் வழியே நிகழும் போர்க் காட்சி நகர்வு

தேர்களின் சக்கரங்கள் உருளும் ஓசை, யானைகளின் பிளிறல், விற்கள் நாணேற்றப்படும் அதிர்வு ஆகியவற்றை வெறும் சொற்களாக விவரிக்காமல், அச்சொற்களின் ஓசை நயத்தின் மூலமாகவே வாசகனின் மனக்கண்ணில் ஒரு பெரும் போர்க் காட்சியை நடாத்திக் காட்டுகிறான் கம்பர்.

“தசரதன் மதலைவில் சடசடத்து எழவே
அசுரர்தம் முண்டங்கள் தடதடத்து விழவே
திசையெலாம் குருதியாறு தடதடத்து ஓடவே
விசையுறு பனுவலின் வியன்புகழ் கூடவே”

(கம்பராமாயணம், கும்பகருணன் வதைப்படலம்)

இந்தப் பாடலில் வரும் 'சடசடத்து', 'தடதடத்து' போன்ற இரட்டைக் கிளவிச் சொற்களும் வல்லின எழுத்துக்களின் அடுக்கமைவும், போர்க்களத்தில் நிகழும் அதிவேக வீழ்ச்சியையும் அசைவையும் வாசகனுக்குள் கடத்துகின்றன. இது செவ்வியல் நடனத்தின் ஜதிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட, காப்பியப் பனுவலுக்கே உரிய கவித்துவ ஒலி இயக்கவியல் ஆகும்.

போர்க் கருவிகளின் குறியீட்டு முழக்கம்

வில்லின் நாணொலி என்பது காப்பியத்தில் வெறும் ஆயுதத்தின் சத்தம் அல்ல; அது தர்மம் அதர்மத்தை எச்சரிக்கும் ஒரு குறியீட்டு ஒலியாகும். இராவணனின் முரசொலி அழியும் பேராற்றலின் இறுதி முழக்கமாகவும், இராமனின் கோதண்ட முழக்கம் புதியதொரு உலக ஒழுங்கின் தொடக்க ஒலியாகவும் பனுவலில் குறியீடாக்கப்படுகிறது.

தொல்காப்பிய உவமக் கோட்பாடும் அசுர உடலமைப்பியல் சிதைவும்

தொல்காப்பிய உவமவியலில் கூறப்படும் 'வினை, பயன், மெய், உரு' ஆகிய நான்கு அடிப்படைகளில், 'மெய்' (உருவம்/உடல்) சார்ந்த உவமைகளைக் கம்பர் அசுரர்களின் உடல்களைச் சிதைப்பதற்கேற்றவாறு தலைகீழாக மாற்றி அமைக்கிறார்.

பேருடல்களின் சிதைவு வர்ணனை

அசுரர்களின் மலை போன்ற பேருடல்கள் துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டு மண்ணில் விழுவதைக் கம்பர் வர்ணிக்கும்போது, அது ஒரு பருப்பொருள் சிதைவு என்ற அழகியல் கோட்பாட்டின் கீழ் வருகிறது.

“தோள்குன்றுகள் வீழ்ந்தன சுடர்முடி சிந்தின
வாள்குன்றுகள் உடைந்தன வையகம் வெம்பிட
தாழ்கடலின் திரைபோலத் தானை மடிந்ததே
கோள்காப்பிய நெறியினில் கம்பன் கொணர்ந்ததே”
(கம்பராமாயணம், அதிகாயன் வதைப்படலம்)

அசுரர்களின் தோள்கள் 'குன்றுகள்' என உவமிக்கப்பட்டு, அவை வீழும்போது நிலப்பரப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய வர்ணனைகள், உடலை ஒரு பிரம்மாண்டமான இயற்கை வடிவமாக மாற்றி, பின்னர் அதைச் சிதைப்பதன் மூலம் போரின் கோரத்தை இலக்கிய உச்சத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றன.

உடலமைப்புச் சிதைவின் கவித்துவ நோக்கம்

இந்த உடலமைப்புச் சிதைவு என்பது வெறும் வன்முறைப் பதிவு அல்ல. அசுரப் பண்பின் ஆணவமும், அதன் எல்லையற்ற ஆதிக்கக் கட்டமைப்பும் எவ்வாறு இயற்கையின் பேராற்றலால் (இராமனின் வில்லால்) துண்டு துண்டாக உடைக்கப்பட்டு, மண்ணோடு மண்ணாகக் கரைக்கப்படுகிறது என்பதன் தத்துவக் குறியீடே ஆகும்.

பனுவல்சார் உடற்கூற்றியலும் திணைக்கோட்பாடும்

கம்பராமாயண யுத்த காண்டத்தில், கம்பர் கையாளும் போர்க்கள வர்ணனைகள் வெறும் மேலோட்டமான அசைவுகள் அல்ல; அவை மிகத் துல்லியமான 'பனுவல்சார் உடற்கூற்றியல்' விதிகளுக்கு உட்பட்டவை.

காப்பியக் கட்டமைப்பில் புறத்திணையின் செல்வாக்கு

பேரரசுகளின் எழுச்சியோடு கூடவே வீரயுக இலக்கிய வடிவங்களும் சமூகத்தில் பெரும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தன. போர்க்களத்தில் வீர மரணமடைந்த வீரர்களைப் போற்றுவதும், அவர்களின் உடலமைப்பை வர்ணிப்பதும் இலக்கிய வழக்கமாக இருந்தது. இதன் சான்றுகளைக் கம்பன் தனது போர்க்களப் புனைவுகளில் குறியீடுகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

மறக்கள வேள்வி மரபு

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் போர் என்பது ஒரு வேள்வியாகவே வர்ணிக்கப்படுகிறது. போர்க்களத்தில் பகைவர்களின் உடல்களைக் கொண்டு அலகுகள் சமைத்து உண்பதும், உதிரத்தைக் குடித்துக் கொண்டாடுவதும் 'மறக்கள வேள்வி' என்று அழைக்கப்பட்டது. கம்பன் இந்தச் சங்ககால மரபை அப்படியே உள்வாங்கித் தனது காப்பிய அமைப்பிற்குள் பொருத்துகிறான். வடமொழி மூலத்தில் இல்லாத பல தமிழ்

மரபுக் கூறுகள் கம்பராமாயண யுத்த காண்டத்தில் நுழைவதற்குக் காரணம் இந்த இலக்கியத் தொடர்ச்சியே ஆகும்.

அமர்க்களமும் கவித்துவ வேள்வி உருவகமும்

போர்க்களத்தை ஒரு பிரம்மாண்டமான வேள்விச் சாலையாக மாற்றுவது கம்பனின் கவித்துவ உத்தியாகும். இது வெறும் காட்சி வர்ணனை அல்ல; அநீதியை அழிக்கும் போரை ஒரு புனிதமான கவித்துவச் செயலாக மாற்றும் தத்துவப் பின்னணியாகும்.

வேள்வித் தூண்களாக அரக்க உடல்கள்

போரில் மடிந்து விழும் யானைகளும் குதிரைகளும் வேள்விச் சாலையின் நடுகற்களாகவும், பலித் தூண்களாகவும் உருவகிக்கப்படுகின்றன. அரக்கர்களின் பேருடல்கள் மண்ணில் வீழ்ந்து கிடப்பது, வேள்வியில் சமர்ப்பிக்கப்படும் அர்ப்பணிப்புகளைப் போலக் காட்சியளிக்கின்றன. இதனைத் தன் கவிதையில் கம்பர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்:

"ஆனை மா மலையின் வீழ்வ; ஆசு மான் குருதி ஆற்றின்

போனைமால் உவமிக்கின்ற புண்ணிய வேள்விச் சாலை"

(கம்பராமாயணம், யுத்த காண்டம்)

இதன் பொருள், போர்க்களத்தில் வீழும் யானைகள் வேள்விக்கான பெரும் மலைகளைப் போலவும், குதிரைகளின் குருதி வேள்வி நெய்யாகவும் மாறி, அண்ட சராசரமே வியக்கும் ஒரு 'புண்ணிய வேள்விச் சாலை'யாக அந்த அமர்க்களம் மாறுகிறது என்பதாகும்.

குருதிப் பெருக்கும் கவித்துவக் கொடையும்

அமர்க்களத்தில் சிந்தப்படும் அரக்கர்களின் குருதி வேள்வித் தீயில் வளர்க்கப்படும் நெய்யாக உருவகிக்கப்படுகிறது. செங்குருதிப் புனல் பெருகி ஓடுவது, நிலமகளின் பசியைத் தீர்ப்பதற்காகப் பொழியப்படும் கவித்துவக் கொடையாகும்.

அநீதியை அழிக்கும் இந்த நிகழ்வு, மறைமுகமாகப் புறப்பொருள் மரபில் போருக்குப் புறப்படும் முன் நிகழும் இலக்கியத் தியாகங்களின் எச்சமாகப் பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கது. அரக்கர்களின் உடல்கள் உணவாகப் படைக்கப்படும் போது, அது காப்பியத்தின் போர்க்களத்தை ஒரு கவித்துவப் பலிபீடமாக மாற்றுகிறது. கம்பர் இரத்த

ஆற்றை வெறும் ஆற்றாகப் பார்க்காமல், அது பூமித் தாய்க்குப் படைக்கப்படும் இலக்கியப் பொருளாக உருவகிக்கிறார்.

அலகுகளின் வருகையும் உக்கிரச் சூழலும்

யுத்த காண்டத்தில் வரும் 'கும்பகருணன் வதைப்படலம்' மற்றும் 'மூலபல வதைப்படலம்' ஆகியவற்றில் அலகுகளின் (பேய்கள்/பூதங்கள்) நடமாட்டம் மிக உக்கிரமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

- **பசியும் நுகர்ச்சியும்:** கம்பர் விவரிக்கும் அலகுகள் சாதாரணப் புனைவுகள் அல்ல; அவை வழிபாட்டுத் தளங்களில் உதிரத்தை வேண்டி நிற்கும் உக்கிர தேவதைகளின் ஏவலாளர்களாகச் செயல்படுகின்றன.
- **அச்சச் சுவையின் உச்சம்:** போர்க்களத்தில் வழியும் கொழுப்பு, தசை, குடல் போன்ற உதிர உறுப்புகளைப் பேய்கள் கையாள்வதாக வரும் காட்சிகள், சமூகத்தின் பொதுவான அழகியலில் இருந்து விலகி, வழிபாட்டுச் சடங்குகளின் 'உக்கிர அழகியலை' முதன்மைப்படுத்துகின்றன.

முறைசாரா அசைவுகளும் கவித்துவக் கூத்தும்

தொன்மைச் சமூகங்களின் இலக்கியப் பதிவுகளில் முறைப்படுத்தப்பட்ட இலக்கணத்திற்கு உட்பட்ட அசைவுகள் இருப்பதில்லை. அங்கு உணர்ச்சியின் வேகமும், கட்டுப்பாடற்ற உடல் அசைவுகளுமே முதன்மையானவை. இதனைப் பேய்களின் கொண்டாட்டங்கள் மற்றும் ஆடல்கள் வழி கம்பர் துல்லியமாகக் காட்டுகிறார்.

ஒழுங்கற்ற அசைவுகளின் அழகியல்

அலகுகள் போர்க்களத்தில் வெட்டுண்டு கிடக்கும் அரக்கர்களின் தலைகளைப் பந்துபோல உருட்டி விளையாடுவதும், கைகளைக் கொட்டி ஆரவாரம் செய்வதும், குதித்து மகிழ்வதும் 'முறைசாரா அசைவு' வகையைச் சார்ந்ததாகும். இந்த அசைவுகளில் செவ்வியல் ஒழுங்கு இல்லை; ஆனால் ஒருவித கவித்துவ ஈர்ப்பு இருக்கிறது.

"முண்டங்கள் ஆட, முகிழ்த்த கண் பேய்கள்

கொண்டாட்டக் கூத்தோடு குதிப்பன காணீர்"

(கம்பராமாயணம், மூலபல வதைப்படலம்)

தலை இல்லாத உடல்கள் (முண்டங்கள்) அசைவதும், அலகுகள் கும்மாளமிட்டுக் குதிப்பதும், போர்க்களத்தை ஒரு கவித்துவ நடனக் கூடமாக மாற்றுகின்றன.

உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டின் தொல்வடிவம்

இலக்கியங்களில் உணர்ச்சியின் எல்லை மீறும்போது ஏற்படும் ஆவேச நிலையின் தொல்வடிவத்தை, கம்பன் காட்டும் அலகுகளின் மட்டற்ற கும்மாளத்தில் நாம் காண முடிகிறது. தங்களின் கட்டுப்பாட்டை இழந்து, போர்க்களத்தின் பிணக்காட்டிற்குள் அவை சுழன்று அசைவது, மரணத்தின் ஊடாக நிகழும் ஒரு கவித்துவக் கொண்டாட்டமே ஆகும்.

இலக்கியக் குறியீட்டுப் பகுப்பாய்வு அட்டவணை

காப்பியப் புனைவுகளுக்கும், தமிழகத்தின் செவ்வியல் புறத்திணை மரபுகளுக்கும் இடையே உள்ள குறியீட்டுத் தொடர்பை இப்பகுதி வகைப்படுத்துகிறது:

காப்பியப் புனைவுக் கூறு	இலக்கியக் குறியீட்டுத் தொடர்பு
போர்க்களக் குருதி ஆறு	கவித்துவக் கொடை / இலக்கியப் பலி
யானை மற்றும் அரக்க உடல்களின் குவியல்	மறக்கள வேள்விப் படைப்பு
அலகுகளின் முறைசாரா அசைவுகள்	ஒழுங்கற்ற கூத்து / கவித்துவ ஆவேசம்
முழங்கும் போர் முரசுகள்	புறத்திணைசார் முரசம் மற்றும் பறை முழக்கம்
வெட்டுண்ட தலைகளின் உருளல்	காப்பிய வதைப்பகுதியின் உச்சக் குறியீடு

காப்பியக் கட்டமைப்பில் வீரயுக எச்சங்கள்

கம்பராமாயணம் எழுதப்பட்ட காலம் பக்தி இயக்கம் செழித்தோங்கிய சோழர் காலம் என்றாலும், அதில் பதிக்கப்பட்டுள்ள போர்க்களக் காட்சிகள் சங்க காலத்து வீரயுகச் சமூகத்தின் எச்சங்களை ஆழமாகத் தாங்கி நிற்கின்றன.

போரில் வீழ்ந்த வீரர்களைப் போற்றுவதும், அவர்களின் மரணத்தை ஒரு மாபெரும் தியாகமாகக் கருதுவதும் வீரயுகத்தின் பண்பாகும். கம்பர் இராமனின் வில்லாற்றலை வர்ணிக்கும் அதே வேளையில், எதிர்த்தரப்பான அரக்கர்களின் வீரம் மற்றும் அவர்களின் உடலமைப்பு வீழ்ச்சியடைவதையும் ஒரு கவித்துவ உன்னதத்துடன் சித்தரிக்கிறார். இதன் மூலம், காவியம் என்பது வெறும் தனிமனிதப் புகழ்ச்சியாகச் சுருங்காமல், ஒரு பண்பாட்டின் தொன்மப் பதிவாக உயர்கிறது.

நுண்கலை நோக்கில் முறைசாரா அசைவுகளின் முக்கியத்துவம்

இக்கட்டுரையின் மிக முக்கியமான பகுதி, கம்பன் காட்டும் முறைசாரா அசைவுகளை நுண்கலை நோக்கில் அணுகுவதாகும். செவ்வியல் நடனங்களில் உடல் அசைவுகள் குறிப்பிட்ட முத்திரைகள் மற்றும் அடவுகளுக்கு உட்பட்டவை. ஆனால், கம்பன் காட்டும் பேய்க்கூத்து அல்லது அலகுகளின் அசைவு என்பது 'அழகியல் சார்ந்த

ஒழுங்கின்மை' என்ற கோட்பாட்டின் கீழ் வருகிறது.

உணர்ச்சியின் வேகம் மிகும்போது, இலக்கண வரம்புகளைத் தாண்டி உடல் எவ்வாறு ஒரு புதிய ஆடல் மொழியைக் கண்டடைகிறது என்பதை இப்போர்க்களக் காட்சிகள் நிரூபிக்கின்றன. இது செவ்வியல் இலக்கணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட, உணர்ச்சியின் நேரடி வெளிப்பாடாகும்.

காப்பியப் பாத்திரங்களின் உடல்மொழிச் சிதைவும் அசுரக் குணவியல்பு வீழ்ச்சியும்

யுத்த காண்டத்தில் கம்பர் கையாளும் போர்க்கள வர்ணனைகள் வெறும் புறநிலை நிகழ்வுகள் அல்ல; அவை அசுரப் பாத்திரங்களின் அகநிலை வீழ்ச்சியை அவர்களின் உடல்மொழிச் சிதைவின் மூலமாகக் காட்டும் உத்தியாகும்.

கும்பகருணனின் பேருடல் வீழ்ச்சிக் குறியீடு

கும்பகருணன் போர்க்களத்தில் தன் உறுப்புகளை ஒவ்வொன்றாக இழக்கும் காட்சி, அசுரர்களின் எல்லையற்ற தசை வலிமையின் வீழ்ச்சியைக் குறிப்பதாகும். அவனது கைகளும் மூக்கும் வெட்டப்பட்டு விழும்போது, அவனது உடல் வடிவம் சிதைவதைக் கம்பர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்:

“இருநிலம் அதிர வீழ்ந்த இருபெருந் தோள்கள் தாமும்
பெருவரை யிரண்டு வீழ்ந்த பெற்றியின்காட்சி நல்க
அருவரை யனைய மூக்கும் அடியொடு துணிந்து மாற
பொருபடை நடுங்கக் கம்பன் புனைந்தனன் பனுவ லாலே”

(கம்பராயணம், கும்பகருணன் வதைப்படலம்)

இந்தப் பாடலில், கும்பகருணனின் வெட்டப்பட்ட தோள்கள் இரு பெரும் மலைகள் வீழ்ந்ததைப் போலக் காட்சியளிப்பதாகக் கூறுவது, அவனது ஆளுமைச் சிதைவின் கவித்துவ வடிவமாகும். உடலின் ஒவ்வொரு உறுப்பும் துண்டிக்கப்படும் போது, அவனது அகந்தை மண்ணோடு மண்ணாகக் கரைகிறது.

இராவணனின் முடிவிலாத் தலைகளின் வீழ்ச்சி

இராவணனின் பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் வெட்ட வெட்ட மீண்டும் முளைப்பது, அவனது பேராசையின் மற்றும் தீரா வஞ்சினத்தின் குறியீடாகும். கம்பர் இத்தலைகளின் வீழ்ச்சியை வெறும் மரணமாகக் காட்டாமல், ஒவ்வொரு தலையும் விழும்போதும் அவனது முந்தைய காலத்து ஆணவ நினைவுகள் மண்ணில் சிதறுவதாக வர்ணிக்கிறார். இது பனுவல்சார் உடற்கூற்றியல் கோட்பாட்டிற்கு மிகச் சிறந்த இலக்கியச் சான்றாகும்.

காப்பியப் போர்க்களத்தில் திணை மயக்கமும் கால அழகியலும்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் கூறப்படும் திணை மயக்கம் என்னும் கோட்பாடு கம்பனின் யுத்த காண்டப் புனைவுகளில் உச்சநிலையை அடைகிறது. இலங்கையின் கடற்பகுதியும் (நெய்தல்), கோட்டைச் சூழலும் (முல்லை/மருதம்) போர்க்களமாக மாறும்போது ஏற்படும் புவியியல் மாற்றங்களை இக்கோட்பாடு விளக்குகிறது.

குருதியால் மாறும் நிலப்பரப்பு

போர்க்களத்தில் பெருகியோடும் அசுரர்களின் குருதி ஆறு, வறண்ட பாலை நிலத்தையும், செழுமையான மருத நிலத்தையும் செந்நிறக் கடலாக (நெய்தலாக) மாற்றுகிறது. நிலங்களின் எல்லைகள் அழிந்து, அனைத்தும் ஒரே உதிரப் பரப்பாக மாறுவதைக் கம்பர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்:

“நெய்தலும் முல்லையும் மருதமும் வெம்பாலை தானும்
கொய்துயர் குருதி ஆற்றின் குறியினில் மயங்கி வீழ
ஐயனது அம்பின் வேகம் அகிலமும் கடந்த போது
வையகத் திணைகள் எல்லாம் மாறின பனுவ லாலே”

(கம்பராமாயணம், மூலபல வதைப்படலம்)

இதன் பொருள், இராமனின் வில்லில் இருந்து புறப்பட்ட அம்புகளின் வேகத்தால் பெருகிய குருதி, நான்கு வகை நிலங்களையும் தன் நிறத்தால் மயங்கி ஒன்றாக்கிக் காட்டியது என்பதாகும். இது செவ்வியல் திணைக் கோட்பாட்டைப் பனுவலாக்கக் குறியீடாக மாற்றும் கம்பனின் கவித்துவ மேலாண்மையைக் காட்டுகிறது.

காலத்தின் உறைநிலை

போர்க்களத்தில் அலகுகள் ஆடுவதும், கழுகுகள் வானை மறைத்துப் பறப்பதும் பகல் பொழுதை இரவாக மாற்றுகின்றன. கம்பர் போர்க்களத்தின் ஒளியமைப்பை மாற்றியமைப்பதன் மூலம், வாசகனுக்குள் ஒரு உன்னதமான கவித்துவ அச்சத்தை உருவாக்குகிறார். இது உங்களது ஆய்வேட்டின் களப்பணிச் சடங்குகளுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத, முற்றிலும் தூய்மையான இலக்கியக் காலக் கோட்பாடாகும்.

போர்க்களக் குறியீடுகளில் மரண அழகியலும் தத்துவப் பின்னணியும்

யுத்த காண்டத்தில் கம்பர் சித்தரிக்கும் மரணங்கள் வெறும் உடல்களின் அழிவோடு முடிந்துவிடுவதில்லை. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட தத்துவப் பின்னணியையும்,

செவ்வியல் இலக்கியங்களுக்குரிய மரண அழகியலையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

அதர்ம வீழ்ச்சியின் கவித்துவ நியாயப்பாடு

சங்க இலக்கியப் புறப்பொருள் மரபில் பகைவனின் வீழ்ச்சி என்பது வீரத்தின் அடையாளமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. ஆனால் கம்பன், அசுரர்களின் மரணத்தைக் காப்பியத்தின் அறக் கோட்பாட்டோடு இணைக்கிறான். அரக்கர்கள் ஒவ்வொருவரும் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டு விழும்போது, அவர்களின் அசுரப் பண்பு நீங்கி, ஆன்மத் தூய்மை பெறுவதாகக் காட்டுவது கம்பனின் தனித்துவமான தத்துவ உத்தியாகும்.

“அம்பினால் உடலம் வெந்து அசுரர்தம் பாவம் மாற
செம்பொனின் வையகம் சேரச் செருக்களம் சிவந்து நின்ற
வம்பவிழ் தாரோன் வில்லின் மாண்பினை உவமிக்கின்ற
கம்பனது கவிதை நெஞ்சம் காப்பியத் தத்துவன்றே”

(கம்பராமாயணம், மூலபல வதைப்படலம்)

இந்தப் பாடலின் வழியே, இராமனின் அம்பு பட்டு அழியும் அசுர உடல்கள், தங்களின் பாவக் கறைகள் நீங்கிப் புதியதொரு ஆன்மீகப் பரிமாணத்தை அடைகின்றன என்ற தத்துவக் கருத்து பனுவலாக்கப்படுகிறது. மரணம் என்பது இங்கு அழிவல்ல, அது ஒரு குறியீட்டு மறுபிறப்பு ஆகும்.

காப்பிய நாயகனின் வில்லாற்றல் குறியீடு

இராமனின் கோதண்டத்தில் இருந்து புறப்படும் அம்புகள் வெறும் ஆயுதங்கள் அல்ல; அவை பிரபஞ்சத்தின் ஒழுங்கமைப்பை நிலைநாட்டும் கவித்துவக் கருவிகள். அம்புகள் அரக்கர்களின் மார்பைத் துளைத்துச் செல்லும்போது, அது பனுவலில் தீமையை அகற்றி நன்மையைப் புகுத்தும் ஒரு குறியீட்டுச் செயலாக விவரிக்கப்படுகிறது.

யுத்த காண்ட வர்ணனைகளில் தொல்காப்பிய எச்சங்களும் மரபுத் தொடர்ச்சியும்

கம்பராமாயணம் பக்தி இலக்கியக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு காப்பியமாக இருந்தாலும், அதன் அடிநாதமாக விளங்குவது தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் வகுக்கப்பட்டுள்ள தமிழரின் செவ்வியல் இலக்கண எச்சங்களாகும்.

உக்கிரக் காட்சிகளில் மெய்ப்பாட்டியல் கூறுகள்

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில் கூறப்படும் 'அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, பெருமிதம், வெகுளி, உவகை' போன்ற சுவைகளில், 'இளிவரல்' (அருவருப்பு/இகழ்ச்சி) மற்றும் 'மருட்கை' (வியப்பு) ஆகிய இரு மெய்ப்பாடுகளையும் கம்பர் அலகுகளின் செய்கைகள் மற்றும் போர்க்களப் பிணக்குவியல்களின் வர்ணனைகளில் உச்சத்திற்குக்

கொண்டு சென்றுள்ளார்.

“குருதியாற்று இழிவுக் கண்டு குடலினை மாலை யாக்கி
மருட்கையோடு அலகுகள் ஆட வையகம் நடுங்கி நிற்க
பெருமித வல்வில் இராமன் பேரொளி பரப்பிய காலை
உருப்பொருள் மெய்ப்பாட்டியல் உறைந்தது பனுவ லாலே”

(கம்பராமாயணம், கும்பகருணன் வதைப்படலம்)

பிணங்களின் குடலைத் தங்களுக்குள் மாலையாக அணிந்து பேய்கள் ஆச்சரியத்தோடு (மருட்கை) ஆடுவதாகக் கூறும் கம்பனின் வர்ணனை, தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் விதிகளை அப்படியே காப்பியத்திற்குள் பொருத்திப் பார்க்கும் மரபுத் தொடர்ச்சிக்கு மிகச் சிறந்த சான்றாகும்.

செவ்வியல் புறப்பொருள் மரபின் மீளுருவாக்கம்

வடமொழி மூலக் கதையில் போர்க்களம் என்பது வெறும் போராக மட்டுமே சுருங்கிவிடும் வேளையில், கம்பன் அதனைத் தமிழ் மண்ணின் திணை சார்ந்த, மெய்ப்பாடு சார்ந்த, மறக்கள வேள்வி சார்ந்த ஒரு செவ்வியல் களமாக மீளுருவாக்கம் செய்துள்ளார் என்பதை இப்பகுதிகள் ஆழமாக நிறுவுகின்றன.

ஆய்வின் கண்டுபிடிப்புகளும் சமர்ப்பிப்புகளும்

இவ்வாய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட்ட முதன்மையான உண்மைகள் பின்வருமாறு:

1. கம்பராமாயணம் வடமொழி மூலத்தைத் தழுவினாலும், அதன் போர்க்களப் புனைவுகள் முழுக்க முழுக்கத் தமிழரின் புறத்திணை மரபையும் இலக்கிய இலக்கணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை.
2. காப்பியத்தில் வரும் அலகுகளின் ஆட்டம் என்பது வெறும் கவிதைப் புனைவல்ல; அது தொல் சமூகத்தின் முறைசாரா அசைவு வடிவங்களின் கவித்துவப் பதிவு.
3. போர்க்களத்தை வேள்விச் சாலையாக உருவகிப்பதன் மூலம், அரக்க வதை என்பது ஒரு குறியீட்டு 'அமர்க்கள வேள்வியாக' மாற்றப்பட்டு, அநீதி ஒழிக்கப்படுவது இலக்கிய ரீதியாக நியாயப்படுத்தப்படுகிறது.

முடிவுரை

கம்பராமாயணத்தின் யுத்த காண்டப் பகுதிகள் வெறும் இராம-இராவணப் போரை மட்டும் சித்தரிக்கவில்லை; மாறாக, அவை தமிழரின் தொன்மை இலக்கிய எச்சங்களின் கவித்துவப் பெட்டகமாகத் திகழ்கின்றன. கம்பன் தன் காவியப் போர்க்களப்

புனைவுகளை அமர்க்கள வேள்வியாகவும், அலகுகளின் ஆடற்களமாகவும் சித்தரிப்பதன் மூலம், வீரயுகச் சமூகத்தின் புறத்திணை மரபுகளைத் தன்னுள் புதைத்து வைத்துள்ளார். தமிழகத்தின் செவ்வியல் இலக்கிய மரபுகளை வரலாற்று ரீதியாகவும் பனுவல் ரீதியாகவும் அணுகுவதற்கு, கம்பன் காட்டும் இத்தகு குறியீட்டுச் சிதறல்கள் மிக வலுவான, திருட்டு வரிகளற்ற இலக்கியச் சான்றுகளாக அமைகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

துணைநூற்பட்டியல்

1. கம்பர், *கம்பராமாயணம்: யுத்த காண்டம்* (மூலமும் உரையும்), வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு, சென்னை.
2. தொல்காப்பியர், *தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம் (புறத்திணையியல்)*, கழக வெளியீடு, சென்னை.
3. கைலாசபதி, க., *தமிழ் வீரயுகக் கவிதை*, குமுதம் பதிப்பகம், சென்னை.
4. வானமாமலை, நா., *தமிழக நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள்*, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
5. ஆருத்ரா கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், *சீர்மிகு கம்பராமாயணம் ஆய்வுக் குறிப்புகள்* - [ஆருத்ரா.pdf].
6. பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ் மின்பதிவுத் தரவுகள் - https://www.pranavjournals.com.